

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita B. Severini Abbatis, Noricorum Apostoli. quam Eugipius Abbas eius contemporaneus ad Paschasium Diaconum scripsit. Obijt Anno Odoacri Regis Italiae 7. Zenonis Imperatoris 9. Simplicij Romani ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

VITA B. SEVERINI ABBATIS, NORICORUM APOSTOLI. quam Eugipius Abbas eius contemporaneus ad Paschasium Diaconum scripsit. Obijt Anno Odoacri Regis Italiae 7. Zenonis Imperatoris 9. Simplicij Romani Pontif. 15. Christi verò Salvatoris 487.

Vide C. Bar.
Tom. 6. An.

EA tempestate, qua Hunnorum Rex Attila defunctus est, res vtriusque Pannoniae, per summum scelus filiorum eius, qui de corona acriter inter se dimicabant, in extremum discrimen adductae sunt. Quo tempore Severinus cum doctrinae tum sanctitatis gloria clarus, ex Orientali plaga in viciniam Norici Ripensis & Pannoniorum veniens, habitationis suae locum Casturis elegit. Vbi sanctissimis diuinarum rerum studijs incumbens, cum manifestam iustitiae diuinae vindictam, sceleribus eorum imminere praevideret, coepit assiduis cohortationibus omnes ad pietatis studium ardentius colendum excitare: aliter structam illis hostium insidijs pestem denuncians. Sed cum animi contumaces, & in scelere obdurati, salutaria monita à se repellerent, facrasque famuli Dei voces ad aures admittere recusarent, ipse hora imminentis excidij eis prodita, proximum, quod Comagenis appellatur, oppidum declinauit, Barbarorum praesidio praeclare munitum.

Severinus venit in Pannoniam.

Itaque vir diuinus à Barbaris admissus, antè omnia ecclesiam ingressus est: votis precibusque offensum numen placaturus. Nam & barbari ipsi vltima salutis desperatione fracti, aegre arma

arma sustinebant; quos Seuerinus ad pietatis
iustitiæ arma contra furentem hostium impetu
capeffenda hortatus est. At illi animis miserè
stuabundi, salutaria viri Dei monita contem-
bant, consiliaque vanitatis plena ad exitium vi-
dum humano more sedulò captabant; cum ec-
deuexa quidam ætate vir, qui Dei famulum Ca-
sturis singulari humanitatis officio profectu-
fuerat, Comagduin aduolat, miserabili luctu-
bituque ciuitatis suæ excidium denuncians. Qui
nuncio cunctis multò magis trepidantibus, se-
subintulit; hanc calamitatem nobis nostra pe-
rit rebellio, qua conciuēs nostri salutaria viri
sui cuiusdam monita & vaticinia spreuere. Cum
que profundis suspirijs & lamentis ruinam pe-
puli sui prosequeretur, ad S. Seuerinum, in eccle-
siâ precibus intentum, barbarorum ductu peru-
nit. Ibi verò pedibus illius præ gaudio prostratus
gratias agere cœpit, quod à communi exitij pe-
precibus ipsius liberatus esset. Deindè ad ca-
conuersus, monuit omnes graui oratione, ne flum-
li mentis duritiæ, diuini viri monita contem-
do, eandem sibi pestem machinarentur.

Territi his ciues, pariterque ad spem excita-
supplices se ad Seuerini pedes demisere: ob-
doceri postulantes, quibus demùm operibus di-
ne iustitiæ seueritatem, & imminentis excidij pe-
riculum euadere possent. Quibus ille indicto
iunio triduo, vt oris confessione contracta
ltera expiarent, & lamentis gemitibusque sese
ctarent, mandauit. Paruerunt magna animi al-
critate; & ecce vespertino tertij diei sacrificio ad-
uentate, horribilis terræ motus hostiū animos
exterruit, vt vniuersis quæ in castris erant reli-
salutè turpi fuga quærent, & noctis errore con-
fuit.

fusi, mutuis se gladijs miserrimè conciderent. Tali ergò aduersarijs internecone consumptis, diuino plebs seruata præsidio per sanctum virum, armis didicit pugnare cælestibus.

Eodem tempore ciuitatem, Fabianis nomine, cum sæua fames opprimeret, nec incolæ aliud sibi in malis remedium præter Seuerinum inuenirent, missis deprecatoribus ad se allexerunt. Qui diuino monitu ad eos pergere iussus, denunciauit protinus, grauissimum iniquitatis pondus tantæ famis cladem attulisse: quare dignis poenitentia operibus sarcinam impietatis abijcerent: & sic demùm diuinæ clementiæ opem præstò sibi futuram non dubitarent: Incumbunt illi strenuè poenitentia laboribus: & ecce diuina reuelatione Seuerinus viduam quendam nomine Proculam fruges plurimas occultasse cognouit; quam durissimis, de turpissimo auaritiæ scelere, verbis increpitam in medium adduxit: facileque diuini iudicij rigore proposito, collectam frumenti vim, ciuibus extrema inopia exhaustis, distribuere persuasit. Nec multò post naues de partibus Rhetiarum quam plurimis onustæ mercibus, præter omnem spem & expectationem in littore Danubij apparuerunt. nam & densa fluminis glacies, Dei imperio ad preces Seuerini soluta est, & furibundæ hyemis undæ non sine ingenti omnium admiratione placidum nauibus portum concessere.

Per idem tempus cum prædones Barbari hostili incurfu omnia in ciuitatis circuitu popularentur, ciuium plurimi miserabili valdè luctu oppletis, Seuerini opem implorarunt. Qui Mamertinum tribunum, postea episcopali dignitate admirandum paucis nulla militari arte instructis, armatas hostium phalanges inuadere iubet. Tribunus quæuis

Fabianis
vrbs est, quæ
nunc Viēna
Austriæ di-
citur.

Viennenses
fame labo-
rantes rele-
uantur.

Irruptio Bar-
barorum.

uis in pestem ruere videbatur, diuini tamen
oratione egregiè confirmatus, in hostes fidem
perrexit: & nullo certamine in effusam fugam
pulsit. Arma deindè & spolia, nimio timore reli-
cta collegit, victos verò non paucos, vt iussus
erat, ad Dei seruum adduxit; quos ille vinculis be-
nignè absolutos, & cibo potuque refectos ad locum
cum tali mandato remisit: ne prædandi cupiditate
te allesti pedem eo deinceps inferre auderent,
nisi mallent horrendo cælestis vindictæ iudicio
puniri.

Rugiorum
Rex consu-
lit S. Seueri-
num.

Flacitheus Rugiorum Rex, cum Gotthorum in
inferiori Pannonia vehementer sibi inferentium
multitudine terreretur, nec sanum vllum in sum-
mis periculis consilium reperiret, S. Seuerinum
tanquam cæleste oraculum, certissima salutis spe
consuluit. Nec eum sanè cõcepta de viro Dei spe
sefellit. Post multa enim egregia pietatis monita,
quibus eum ab omni fraude & insidijs proximo
suo struendis reuocabat, hortabatur ne pacem
minimorum vnquam expetere erubesceret, nec
de suis confusus viribus, hostium potentiam con-
temnendam existimaret: sed omnem regij mun-
dis administrandi rationem, ex diuini numinis
more peteret. Accidit interea, vt ingens Barbaro-
rum turba latrocinijs dedita, quosdam ex Rugis
in captiuitatem abducerent, & Regi ipsi in loca
admodum opportunis insidias struerent. Cumque
Rex collecta militum manu de hostibus vindi-
ctam expetere statuisset, Seuerinus futuri periculi
ignarus, vt insidias præcaueret admonuit: atque
ita Regem, diuino spiritu edoctus, ab imminente
clade eripuit.

Erat quidam Maurus nomine, monasterij, cui
B. Seuerinus præerat, ædituus, pretio B. viri de ma-
nu Bar-

nu Barbarorum redemptus. Huic die quadam Severinus, nē pede extra mēnia elato captiuitatis se periculo exponeret, praecepit. At ille neglecto B. viri consilio, temerario cuiusdam hominis persuasū impulsus, in secūdo à ciuitate Fabianis miliario, ad colligenda poma egressus, mox à Barbaris vinculis constrictus, Danubium transuectus est. Eadem hora vir Dei sacris lectionibus intentus, clauso repente codice, Maurum, ait, citò requirite. Quo nusquam reperto, ipse quantocyus fluetaltri pratermeans, latrones properanter insequutus est. Cuius venerandi vultus conspectu ad eò rubore suffusi sunt, vt captiuos ad vnum, omnes ipsi, insuper viro Dei supplices redderent.

Habebant vicina Castelli Cocullis loca, ingentem vim locustarum frugibus valdè infestam; ita vt plagæ atrocitate magnam sibi calamitatem impendere cuncti timerent. Malo itaque oppressi ad Severinum supplices confugiunt, orationum illius suffragia, certissimum malorum omnium remedium, petunt. Quibus ille, An, inquit, nescitis quid Dominus, qui his vos flagellis erudire conatur, à vobis requirat? Vos sanctissimo illius cultu possidite, quando sacris insistendum precibus & concionibus foret, sola industriæ vestræ praua confidentia subnixi, rebus vestris prospicere vultis; dumque pia & simplici diuinorum & Ecclesiarum praeceptorum obedientia, mala cuncta propulsare, & florentissimo rerum omnium successu affluere possitis, nescio qua consilij temeritate, inanes labores cum calamitoso rerum vestrarum exitu suscipere malitis. quare si & imminentem cladem auertere, & diuinæ clementiæ fauorē vobis conciliare vultis, sanctorum vestigijs insistite, ieiun.

Prædicat cui-
dam suum
periculum.

Contra ma-
la à Deo im-
missa quid
agendum
docuerit.

ieiunijs & lamentis mentes scelere pollutas
 purgare, curas anxias & sollicitudines inanes
 nihil postponite, & æternæ animarum vestrarum
 saluti cum ardenti pietatis studio incumbite.
 sic demum à cunctis malis liberati: statum reu-
 uestrarum omnibus bonis mirificè affluetem pro-
 fidebitis. His piæ adhortationis stimulis concen-
 ti, ieiunijs, precibus & eleemosynis ad diuinam
 misericordiam implorandam se composuere. Qu-
 mnibus ergò pietatis operibus acriter intentis
 pauper quidam à cœpto pietatis opere resiliens
 ad agrum, qui exiguus admodum inter alios esse
 recta contendit, & toto die anxius impendens
 locustarum nubem, qua pœruit, industria excur-
 uuit, moxque ecclesiam communicurus intravit.
 Sed segetem eius exiguam, multis vicinorum
 cundatam frugibus, locustarum densitas debilita-
 uuit. Quibus ea nocte ab illis finibus diuino impet-
 rio exterminatis, probatum est, quantum ualeat
 fidelis oratio. Manè quippè sancti operis temer-
 tor atque contemptor, rursus ad agrum suum ma-
 lè securus egrediens, eum locustarum pernici-
 funditus inuenit abrasum; & omnium circum-
 que sationes integras uehementèr admirans. His
 lamèratione delicti sui grauitatem agnouit. His
 occasione abrepta, homo Dei dotebat cum
 quã prudenter rebus suis veræ pietatis studio con-
 sulerent.

Seuerinus
 captiuorum
 & inopum,
 Patronus
 præcipuus.

Captiuorum & egenorum tantam, ingenita
 bi pietate, curam habebat, ut omnes penè per
 uerfa oppida vel castella pauperes, ipsius in-
 stria pascerentur. quibus tanta animi læticia
 ministrabat, ut tunc se crederet suauissimis epulis
 festum, bonisque omnibus abundare, quando
 debet egentium corpora sustentari; & cum heb-
 doma

domadarum sæpè continuatis ieiunijs minimè frangeretur, tamen esurie miserorum grauissimè se credebat afflictum.

Interea fama virtutum eius longè lateque dispersa, Paulinus magno eum videndi studio tenebatur. Peruenit tandem ad beatum virum, à quo summis non vulgaris beneuolentiæ indicijs susceptus: mox audiuit; Festina Venerabilis presbyter, quia citò obluquantem episcopalis dignitas exornabit. Cuius prædictionem veritas statim subsequuta est. Nam ciues Tigurinæ, quæ metropolis est Norici, coegerunt eundem presbyterum summi sacerdotij suscipere principatum.

Post hæc leprosus quidam Mediolanensis territorij, præclara sanctitatis eius fama exciratus, sanitatis remedia suppliciter imploraturus aduenit: quem monachis suis, indicto ieiunio commendans, omni lepræ deformitate mundatum à se dimisit.

Cum autem alios multos varijs languoribus & calamitatibus oppressos liberaret, Bonosus S. Severini monachus, oculorum imbecillitate plurimum prægrauatus, medelam sibi præstari eius orationibus poscebat, dicens; Aduentitios & externos salutaris gratiæ sentire præsidia, sibi verò nullam opem aliquatenus exhiberi. Cui vir Dei: Fili mi, non tibi expedit ab hac oculorum molestia liberari, & aciem corporei luminis habere perspicuam, quin potius ora vt obtutus vegetetur interior. Quid enim? An non magis grata & iucunda, lux illa interna esse debet, qua per amplissima cæli spacia mente vagaris, quam corporeum hoc lumen, quod tibi cum brutis commune est, & ea tantum quæ ante pedes sunt cernere vales?

Prædicat Paulino, quod futurus sit Episcopus.

Mundat leprosum.

Quibusdam sanitas perniciosa.

Erant in loco Barotro, tres monasterij sui monachi,

K

Tres super-
bos mona-
chos casti-
gat.

nachi, tanto superbia veneno infecti, ut vix
medicamentis ad integritatem mentis reuocari
possent. Hos sanctus Dei, cum manifeste in
piternum exitum ruere animaduertit, duris
mis flagellis erudiendos suscepit. Nam fuscis
ardenti lachrymarum vi, ad Dominum per-
cibus, dæmoni illos vexandos cruciandos que
miserit. Vix enim oratione expleta, vno omnes
mento à dæmone correpti, cõtumaciam animi
fastum, miserrimo eiulatu confessi sunt. quos
tim benignè susceptos, per quadraginta dies
ris pœnitentiæ laboribus mancipauit. Quibus
tè, expletis, magna orationis virtute dæmonia
vincula soluit, & corporis animique sanitatem
illis restituit.

Obitus sui
diem præ-
dicit.

Post multa autem eximia sanè alia pietatis
pera, quorum singula hic attexere operis in-
stituti ratio non postulat, cum obitus sui diem ante
annum, quam migraret fratribus reuelasset,
liaque plurima prophetico spiritu pronuncia-
set; omnes ad cælestis patriæ amorem indefin-
studio sectandum hortatus est: & sic demum
to Idus Ianuarias placidè in domino obdormi-
uit.

Moritur.

Sacrum illius corpus, multo post tempore
sarcophago barba & capillis integrum inue-
ntum: summa veneratione indè in Italiam transla-
tum est. Nam Odoacer commisso prælio cum
Friderico, Feletpzi regis filio, ut Rugos stratis
expugnauitque incolas residuos Italiam coherere
voluit, qui tanti viri corpus, ut tutissimum per-
grinationis suæ ducem elegerunt. Ipso autem
itinere cum ad montem Feletem peruenisset
mutus quidam firmissima salutis spe debeat
viri sanctitate concepta ad loculos fidenter
cellis

Miracula
ad locum
eius.

cessit & protinus lingua vinculo suo soluta lau-
des altissimo dixit. Inter hæc Barbaria illustris
foemina, quæ mira erga beatum Seuerinum de-
matione flagrabat, vt primum de corpore eius in
Italiam adducto certior facta est, non destitit im-
portunis literis Marcianum presbyterum solli-
citare, vt cum sacro totius congregationis suæ
coetu, beati corpus in mausoleum suum, in castel-
lo Lucuilano à se cõstructum inferre dignaretur;
Vbi insigni celebritate per manum Victoris Epi-
scopi collocatæ reliquæ beati viri, locum mul-
tis miraculis admodum clarum reddiderunt.

Monasterium autem eodem in loco constructum
& sanctissimis eius meritis consecratum hæc-
nus perseuerat; cuius intercessione multi è da-
monum potestate erepti & corporis & animæ sa-
nitatem consequuti sunt, & consequuntur.

VITA SANCTI LAURENTII, PATRI-
archæ Venetiarum. Ex ea quam Bernardus Iustini-
anus Orator nepos ipsius copiosè conscri-
psit. Claruit Anno Domi-
ni 1410

LAURENTIUS Venetiarum protopatri-
archa nobilissima cum primis familia
quam fama antiquis Venetorum celebrata
monumētis, à Iustiniani posteris defluxisse tenet,
patre Bernardo de Iustiniano: matre verò Quiri-
na natus est. Illum ipso ætatis flore in medio ho-
norum omnium decursu amisit; hæc anno ætatis
quarto supra vigesimum viduata viro, & quinque
liberorum genitrix, reliquam ætatem duxit cæli-
bem: assiduis votis precibusque Deo sociata.
Quin & deliciarum omnium deinceps igna-
ra cilicio & aenea carnem domauit catena-

K 2 vt in-

Monasteriū
S Seuerini
post obitū
eius con-
structum.

Vide Io. Me-
lani annota-
tiones in
martyr. Vsu-
ardi.

s. Ianuarij.
Genus S.
Laurentij
Familia Iu-
stiniana.

Nota sancti-
tate nobilis
matronæ.